

DE MITFORD-MOORDEN

JESSICA FELLOWES

De Mitford- moorden

Vertaald door Alexandra van Raab van Canstein

'VOLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Voor Simon & George
Beatrix & Louis*

Oorspronkelijke titel *The Mitford Murders*

Copyright © Little, Brown Book Group Ltd, 2017.

The author of this book is acknowledged as Jessica Fellowes.

First published in the United Kingdom in the English language in 2017 by

Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.

Copyright vertaling © 2019 Alexandra van Raab van Canstein /

Uitgeverij Volt

Omslag Hannah Wood – LBBG

Omslagillustratie © Jordan Metcalf

Omslagbewerking Michael de Wee, Groovyways

Binnenwerk Michiel Niesen, ZetProducties

ISBN 978 90 214 1702 8 / NUR 332

www.uitgeverijvolt.nl

Je est un autre.

– RIMBAUD

Proloog

12 januari 1920

Florence Shore arriveerde om 14.45 uur in een taxi op station Victoria. Een ongehoorde luxe, helemaal vanuit Hammersmith, maar ze vond dat ze het verdiende. De deftige manier van reizen strookte met haar nieuwe bontjas, een verjaardagscadeau aan zichzelf, die ze de vorige dag voor het eerst had aangetrokken om indruk te maken op haar tante, barones Farina, tijdens de Chinese thee met gemberkoekjes; haar tante had zich verontschuldigd voor het ontbreken van cake.

Nog geen twintig uur geleden, toen ze terugkwam van dit bezoek aan haar familielid in Tonbridge, stond Florence ook al op dit station, en nu reisde ze opnieuw naar het zuiden, naar Saint Leonards-on-Sea, waar haar dierbare vriendin Rosa Peal een tearoom had. Afgezien van de verjaardag en de bontjas – op zichzelf al reden genoeg om liever een taxi te nemen dan de twee bussen die nodig waren om de stad te doorkruisen – had Florence voor haar keuze van vervoer ook een indrukwekkende hoeveelheid bagage als excuus: een aktetas, een grote koffer, haar toiletkoffertje, een paraplu en een handtas. En verder wat betreft lichtzinnig geld uitgeven: ze was pas twee maanden geleden gedemobiliseerd, dus ze had zichzelf nog niet veel uitspattingen kunnen veroorloven van het geld dat ze vijf jaar geleden van haar zus had geërfd. En dan telde ze haar eigen spaargeld nog niet eens mee. Dat gaf de doorslag: Florence stak haar hand op naar een kruier. Ze zou hem een flinke fooi geven als hij haar bagage zonder mopperen droeg.

‘Naar perron 9, alstublieft,’ zei ze, ‘de derdeklaswagons.’ Er was een grens aan haar spilzucht.

Bevrijd van haar last, zette Florence haar fraaie bonthoedje recht en streek haar lange rokken glad. De vooroorlogse mode stond haar beter dan de huidige en al zou ze soms best van haar korset af willen, ze miste het als ze het niet droeg. De enige keer dat ze zonder die ondersteuning de straat op was gegaan, had ze het gevoel gehad dat ze in haar blootje liep. Volgens vast gebruik klopte ze even op haar handtas, nam de paraplu als een wandelstok in haar hand en beende doelbewust naar de loketten. Ze had geen uren de tijd.

Er bevond zich een postkantoor op het station en ze vroeg zich af of ze de conciërge van haar pension een briefje zou sturen om te laten weten dat ze wegging, maar besloot het niet te doen. Ze kon immers ook vanuit Saint Leonards schrijven. Ze liep door naar de loketten, opgelucht dat er geen lange rijen waren. Bij loket 6 sloot ze aan achter een jonge vrouw met een vriendelijke uitstraling. Florence bewonderde het slanke figuur voor zich, het glanzende haar, opgestoken en weggestopt onder een grote hoed die was afgezet met donkerblauw satijn. Hier in de hoofdstad was kort haar nog niet zo in de mode als ze in Parijs had gezien, maar ze vermoedde dat dat niet lang meer zou duren. De vrouw kocht snel haar kaartje en nadat ze de transactie voltooid had, glimlachte ze even vluchtig naar Florence voordat ze in de menigte verdween.

Florence keek naar de loketbeambte, een bebaarde man met een pet op achter glas. Even vroeg ze zich af waarom de spoorwegdirectie baarden toestond, tot ze zich realiseerde dat hij met zijn baard misschien een oorlogsverminking maskeerde. Dat kwam vaak voor, zoals ze maar al te goed wist.

‘Ja, mevrouw?’ drong hij aan. ‘Waarheen?’

‘Derde klas naar Warrior Square, Saint Leonards, alstublieft. De terugreis over precies een week.’

Hij wierp een blik op haar oorlogsmedaille en keek haar daarna aan alsof hij zeggen wilde: jij bent een van ons. In werkelijkheid zei hij: ‘Perron 9. U kunt de trein van 15.20 uur nemen. Het is een sneltrein naar Lewes, waar hij splitst: de voorste rijtuigen gaan naar Brighton, de achterste naar Hastings. U moet het achterste deel hebben.’

‘Ik weet het,’ antwoordde Florence. ‘Maar dank u wel.’

‘Dat is dan zes shilling.’

Ze had haar tas al op de richel voor zich staan; het juiste bedrag kwam snel uit haar portemonnee tevoorschijn. Vaardig, zelfs met handschoenen aan, overhandigde Florence het geld en ze ontving op haar beurt de kleine, kartonnen rechthoekjes. Zorgvuldig werd het retourkaartje opgeborgen in de handtas, het andere hield ze in haar hand, de sluiting klikte dicht.

Terug in de stationshal keek Florence omhoog naar de klok; het was nog geen drie uur, maar ze wist dat de kruier op het perron bij haar bagage zou staan te bibberen, dus ze kon het niet over haar hart verkrijgen om nog snel een kop thee te drinken in de knusse stationsrestaurant. Perron 9 lag in een immens leeg gedeelte van het station, het leek meer op een vliegtuighangar dan een treinstation. De troosteloze kilte van januari had het vrolijke kerstgevoel al lang verdreven en ook het nieuwtje van een nieuw decennium was er inmiddels af. Jarenlang hadden ze uitgekeken naar het leven na de oorlog en nu bleek dat niets ooit meer hetzelfde zou worden als voorheen. Er was te veel veranderd; er was te veel gerouwd.

Gelukkig zou dit een korte reis worden en ze wist dat Rosa op haar wachtte met een stevige maaltijd: rijkelijk met boter besmeerde boterhammen, dikke plakken met honing gekarameliseerde ham en een glas donker bier, waarschijnlijk gevolgd door een stuk onverkochte cake uit de tearoom, opgewarmd en vergezeld van een klodder zelfgemaakte custard. Na een week of twee bij Rosa, moest Florence haar korset altijd minstens een centimeter losser dragen. Vreemd genoeg wekte de verwachting van dit feestmaal – gebaseerd op herinneringen waar ze na vele bezoeken aan haar vriendin zeker op kon vertrouwen – niet haar eetlust op. Het enige waar ze nu zin in had was warme, zoete thee, maar het maakte niet uit. Ze had ergere ontberingen gekend.

Ze vervolgde haar weg naar de trein. Perron 9 was een soort half perron dat aan de uiterste rechterkant van het station lag en om er te komen moest je eerst naar het einde van perron 8 lopen. Terwijl ze verder liep, statig en doelbewust, als het stoomschip Lusitania vertrekkend uit Liverpool, meende ze vanuit haar ooghoek een bekende te zien. Florence schrok. Wist hij dat ze op Victoria zou zijn?

De man was mager, hoekig en haveloos – een houten reddingsvlot naast haar oceanstomer. Zijn rug was half naar haar toe gekeerd en zijn hoed was diep over zijn ogen getrokken, dus ze wist niet zeker of hij haar had gezien. Met bonzend hard versnelde Florence haar pas. Iets verderop zag ze haar kruier geduldig staan wachten bij haar bagage en ze vermande zich. Ze hoefde alleen nog maar in te stappen; in minder dan twintig minuten zou ze onderweg zijn.

Florence ving de blik van de kruier en hield die vast terwijl ze op hem afliep, wat hem nogal zenuwachtig maakte. Door naar hem te kijken voelde ze zich veiliger, al was hij niet ouder dan een jaar of zestien. Hij krabde aan zijn kin en trok nerveus aan zijn pet. Zijn gespannenheid deed Florence ergens aan denken. Ze wilde het juist van zich afzetten toen er rechts van de kruier iemand opdook: Mabel.

De jongen stootte wat keelklanken uit. ‘Mevrouw, het spijt me mevrouw, deze dame wilde uw bagage meenemen, maar ik wist niet...’ Zijn stem stierf weg.

Mabel deed een stap naar voren. ‘Florence, lieverd. Hij wilde mijn fooi niet aannemen.’

Florence gaf geen antwoord, maar wendde zich tot de kruier. ‘Dat is in orde. Je kunt gaan. Dank je wel.’ Met een beslist gebaar gaf ze hem een shilling en hij liep opgelucht weg. Ze keek Mabel aan. ‘Wat doe je hier?’

‘Zo begroet je je oude vriendin toch niet?’ vroeg Mabel glimlachend. ‘Ik wilde je gewoon even helpen. Ik weet hoe kieskeurig je bent wat zitplaats betreft. En je hebt zoveel bagage, dat red je toch nooit alleen.’

‘Ik had een kruier, zoals je ziet. Ik red me uitstekend.’

‘Dat is waar. Maar het kan geen kwaad mijn hulp te accepteren. Wacht nu maar even hier, dan bekijk ik de wagons.’

Ondertussen was de trein binnengereden. Nu de kruier was vertrokken, bleef Florence bij haar tassen terwijl Mabel de deuren van de twee derdeklaswagons opende. Al snel kwam ze terug.

‘Je moet deze nemen. Hij is helemaal leeg, dus je kunt zitten waar je wilt. In die andere zit een dame die vooruitrijdt. Ze wil nergens anders zitten.’

Florence zweeg, haar gezicht was uitdrukingsloos, ondoorgrondelijk als een oeroude grafsteen, de inscriptie nauwelijks leesbaar na eeuwen van regen en wind. Mabel pakte de grote koffer en de aktetas van donkerrood leer, de hoeken verschoten en aan alle kanten gedeukt na jaren met zijn eigenares door Frankrijk te hebben gereisd. Florence had zelf al haar toiletkoffertje gepakt, klein en donkerblauw, waarvan het sleuteltje in haar portemonnee zat. Ze had het cadeau gekregen van haar tante, die het had gekocht bij Asprey in Bond Street toen koningin Victoria nog op de troon zat.

In de coupé die Mabel had gekozen was inderdaad geen levende ziel te bekennen en de gebruikelijke rommel van de laatste passagiers was alweer opgeruimd. Er waren twee gecapitonneerde banken tegenover elkaar en er was slechts één andere deur, aan de andere kant. Zodra de trein in beweging was, kon er niemand anders meer in. Mabel zette de koffer meteen rechts onder de bank die naar voren gericht was. De aktetas zette ze naast de plek waar Florence zou gaan zitten. Florence zette haar hoed af en legde hem op de tas.

‘Heb je iets te lezen?’ vroeg Mabel en ze boog zich voorover om in Florence’ handtas te kijken, wat met een bruuske beweging werd afgeweerd. ‘Ik zou nu maar gaan zitten. Je hebt niet lang meer.’

Florence bleef zwijgen, maar nam plaats op de plek die Mabel haar had toebedacht. Het was helemaal in de hoek; voor iemand die vanaf het perron naar binnen keek was ze nauwelijks zichtbaar. De schemer had nog niet ingezet, maar het licht was vaal, de lucht hetzelfde vuilgrijs als de vloer van de stationshal. Gelukkig zou de coupé snel worden opgewarmd door de stoomleidingen. Er waren gaslampen in de coupé, maar die werden pas aangestoken in Lewes. In dit licht was lezen niet onmogelijk, maar ook niet echt plezierig voor een vrouw van haar leeftijd: vijfenvijftig jaar, sinds gisteren. Ze had besloten met pensioen te gaan zodra de oorlog was afgelopen en nu, dacht ze bij zichzelf, wachtte haar alleen nog haar oude dag.

Mabel richtte zich op en het leek of ze iets zou gaan zeggen, toen er achter haar iets bewoog, waardoor ze schrok. De deur was opengegaan en een jonge man van achter in de twintig klom naar binnen. Hij droeg een lichtbruin tweedpak en een hoed. Florence zag

geen jas, terwijl je die wel zou verwachten bij iemand die in januari naar de kust reist, maar misschien had hij hem over zijn arm en viel het gewoon niet zo op. Hij had geen bagage bij zich, geen wandelstok, niet eens een paraplu. Hij ging links bij het raam zitten, schuin tegenover Florence, met zijn rug naar de locomotief.

Het fluitje van de stationschef klonk: over vijf minuten vertrok de trein.

Mabel ging naar de deur en de man kwam overeind. 'Laat mij maar,' zei hij.

'Nee, dank u,' antwoordde Mabel. 'Ik kan het zelf wel.'

Ze trok het raam naar beneden aan de leren lus, boog zich naar buiten om de knop om te draaien en duwde de deur open. Florence bleef zitten en besteedde geen aandacht aan haar reisgenoot; een krant op haar schoot, haar leesbril op haar neus. Mabel stapte de trein uit, duwde de deur dicht en bleef vanaf het perron naar binnen kijken. Het duurde niet lang voordat de chef het signaal voor vertrek gaf. De trein zette zich langzaam in beweging, kwam gestaag op gang en tegen de tijd dat ze de eerste tunnel bereikten, denderden ze op volle snelheid over de rails. Dat was de laatste keer dat iemand Florence Nightingale Shore nog levend zag.